

ДУХОВНО СЛОВО

2' 11

Да наредя за наскърбените в Сион,
да им дам венец вместо пепел,
миро на радост вместо плач,
облекло на хваление вместо унил дух;
за да се наричат дървета на правда
насадени от Господа, за да се прослави Той.

Ис. 61:3

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. У ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

“Не се страхувай,,	3
Послания от Мюлер
23-ти Псалом	4
Спасение и как да го притежаваме
<i>Джон Макнайт</i>	6
Вярата на Авраам и нашият
живот в Христа (4)
<i>Мартин Бейкър</i>	10
Кръщение, запечатване,
помазание и изпълване със
Светия Дух
<i>Д. Сл.</i>	13
История на сътворението (16)
Въглеродът – уникален химически
елемент
<i>Р. В. Каргил</i>	16
Влиянието на медите
<i>Джим Армстронг</i>	19
Поглед към Посланието
към евреите
<i>Брайън Клатуърти</i>	22
Основите на християнската
вяра: Изкуплението
<i>Тим Тотън</i>	24
Спукани амвони (2)
<i>Д. Сл.</i>	26

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

„Не се страхувай“

„Не се страхувай“, каза Бог на Авраам.

„Не се страхувайте“, каза Йосиф на братята си.

„Не се страхувайте“, каза Мойсей на израелския народ.

„Не се страхувай“, каза Бог на Исус Навиев и на Израеля, когато беше управляван от съдиите.

„Не се страхувай“, каза Самуил на народа.

„Не се страхувай“, каза Йонатан на Давид, когато Саул искаше да го убие.

„Не се страхувай“, каза Илия на вдовицата от Сарепта и Елисей на слугата си, защото Бог ги бе научил да не се страхуват.

Когато „дойде Духът на Йехова“ върху Язиил, Захариевия син (2 Лет. 20:14), той каза на целия Юда, на жителите на Ерусалим и на цар Йосафат: „Така казва Господ на вас: Не бойте се, нито да се уплашите от това голямо множество; защото боят не е ваш, но Божий“.

А Исая казва: „Кажете на тези, които са със страхливо сърце: Бъдете силни, не се бойте“; „Не бой се, защото аз съм с тебе; Не се ужасявай, защото аз съм твой Бог; Ще те укрепя, да! ще ти помогна. Да! ще те подпра с праведната Си десница, защото аз Господ твой Бог съм, Който подкрепям десницата ти, и ти казвам: Не бой се, аз ще ти помогна.“ „Не бой се, защото аз те изкупих; повиках те по име, ти си Мой“.

Еремия казва: „Не бойте се от вавилонския цар, от когото се страхувахте, не бойте се от него, казва Господ; защото аз съм с вас, за да ви спася и да ви избавя от ръката му“.

Гавраил каза на Данаил: „Не бой се“. И Зефания, Агей и Захария повтарят същите благословени думи.

„Не бой се“, каза Гавраил на Йосиф в момента, когато той беше заобиколен от трудности; и на Захария, когато се уплаши. Ангелите казаха същото на овчарите при раждането на Христа и го повториха на жените при гроба Му.

Господ Исус каза това на Петър, когато той стана очевидец на чудния улов на риба; и на Яир Господ каза: „Не бой се; само вярвай“, когато дъ-

щеря му беше на умиране.

Христос попита учениците си: „Защо сте уплашени?“ Но като не получи отговор, им каза: „О, маловери!“

Колко са сладки думите Му: „Не бой се, малко стадо!“ Или както поетът е казал:

„Не бой се, малко стадо. От кръста до трона, от смъртта до живота, Той пътя мина за Своите.“

Всичката сила на земята и горе на небото, е дадена на Него за стадото на любовта Му“

„Не бой се“, каза на Павел пратеният от Бога ангел, а Павел написа на Тимотея: „Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“.

„Не бой се“, каза Христос на Йоан, заточен на о. Патмос.

„Не бой се“ е насърчението, което намирам в Божието Слово от Битие през всички исторически книги, Псалмите, в пророците, евангелията, посланията и Откровението.

И въпреки това майките казват: „Така се страхувам, че децата ще се разболеят!“ Бащите: „Страхувам се, че ще загубя работата си и ще гладуваме“. Земеделецът: „Страхувам се, че посевите ще измръзнат или градушка ще убие всичко“. А мнозина християни непрестанно повтарят: „Страхуваме се...“

Няма обаче никакво основание за този, който вярва в Господа Исуса Христа, да се страхува от каквото и да било на земята или под нея.

Когато ни нападат страхове, нека да се уповаваме на нашия Господ и Спасител, както е писано от псалмопевицата: „Когато съм в страх, на Тебе ще уповам“ (Пс. 56:3). Но да знаем, че има едно друго състояние, което е много по-добро за нас като християни. Да не чакаме на страховете да ни завладеят, а да се стремим към живот, изпълнен с дръзновение и сила в Господа, така както пророк Исая е казал: „Ето, Бог ми е спасение; Ще уповам, и не ще се боя; Защото Господ Иеова е моя сила и песен, и Той стана мое спасение“ (Ис. 12:2).

Имаме ли Божието насърчение „Не бой се“ в нашето сърце и в живота ни?

Послания от Мюлер

23-ти Псалом

Слово, проповядвано на ежеседмичното молитвено събрание, 24 юли 1871 г., понеделник, привечер.

По начина, по който в нашите души можем да кажем, че Самият Йехова е наш Пастир, нашите сърца също могат да кажат: „От нищо не ще се нуждая“. Второто следва от първото, защото е писано: „И ония, които познават името Ти, ще упоават на Тебе“. Но трудността идва, когато човек не познава Бога. Поради тази причина същинският смисъл е да се запознаем с Бога, да Го опознаем лично, така както Той ни се представя в Словото.

И колкото по-добре го опознаем, толкова по-лесно ще е за нашите сърца да кажат: „От нищо не ще се нуждая“. Защото всеки, който познава Йехова, вярва в Него.

„На зелени пасбища ме успокоява; При тихи води ме завежда“.

Колко е скъпоценно! Той не ни води насам-натам в безпътица до изсъхнали треви, не ни насища със зелени пасбища само от време на време. Той ни дава много повече от това. Дава ни се не само изобилие от зелени пасбища, но и възможността да лежим спокойни в тях и да се храним с тях до насита. Ето това е нашият добър и милостив Господ. За него е радост и удоволствие не само да ни дава толкова, колкото имаме нужда, но да ни дава преизобилно. О, колко радостно е за нашия добър Пастир, когато ни ободрява сърцата!

„При тихи води ме завежда“. Всеки има вода не само

колкото да го поддържа жив, но той може да пие отново и отново. Той не води овцете си при неспокойни води, където те биха се уплашили, а ги води до тихи води, където те могат да пият на спокойствие.

„Освежава (възобновява) душата ми“.

Това не трябва да се разбира като завръщането на отстъпник към Бога, защото юдейската дума „възобновяване“ със сигурност няма такова значение. Трябва да се разбира като възстановяване или укрепване, по начина, по който нощем лягаме и спим и на сутринта се събуждаме с нови сили. Трябва да разбираме това възобновяване като възстановяване на силите. Духовният смисъл ни показва, че именно това е значението.

„Води ме през прави пътеки заради името Си“.

Колко радост поражда в сърцата ни, когато Бог ни води напред и ни укрепява все повече и повече. И тук отново с най-голяма увереност можем да отидем при нашия Пастир и да кажем: „Нека да бъда уякчен в Негова чест и за слава на Неговото име, за да мога да ходя по Неговата воля и за Негова прослава“. „Да! и в долината на мрачната сянка, ако ходя, Няма да се уплаша от зло; Защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават“.

Колко ценно! Каквото и да ни сполети,

всичко ще бъде наред. Както казва светът, и най-лошото да ни връхлети, пак всичко ще бъде наред. Пастирът е с нас. „Да! и в долината на мрачната сянка, ако ходя, Няма да се уплаша от зло“. Защо няма да се уплаша? Защото Пастирът е с нас. О, този Пастир, този скъп Пастир обича да бъде до овцете си. Ако те вървят по пътя му, каквото и да им се случи, те могат да разчитат на Неговата подкрепа.

Овцете ще кажат за своя Пастир: „Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, помазал си с миро главата ми; чашата ми прелива“.

Тук образът на Пастира преминава в друг образ. В първите четири стиха Господ Исус е представен в образа на Овчар. Сега Той е представен като Домакин, грижещ се за гостите си. И какви сме ние при това положение? „Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, Помазал си с миро главата ми; чашата ми прелива“. Тук виждаме колко щедро ни благославя Бог – Домакинът, когато сме приети в Неговия Дом. Радост и удовлетворение изпълват сърцата ни, когато Бог ни почита по този начин. Защото да бъдеш помазан от домакина, е било признак за почитеност, особено когато домакинът не използва мирото оскъдно: „Чашата ми прелива“. О, каква радост трябва да изпитваме, при условие че вървим постоянно, уверено, независимо от ситуацията, в Господните пътища, имайки като единствена цел в живота да Го прославим.

„Наистина благодат и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми; И аз ще живея завинаги в дома Господен“.

Псалмът завършва със светъл поглед напред, към малкото време от бъдещето, което ни остава: „...благодат и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми“.

Каквото и да ни сполети, благодат и милост ще ни следват. Приятелите могат да ми бъдат отнети; мога да бъда изпитан в Църквата ми; мога да бъда изпитан и по много различни начини; и въпреки това ще имам благодат и милост. А в този стих се вижда нашата увереност, че Божията благодат и

милост
ще ни
следват винаги,
а това се изгражда в
живота ни чрез личните срещи на общение с
нашия Спасител. И това не е предположение,
защото така работи Божията благодат, когато
се уповаваме изцяло на Божието слово и това е
обещание, отнасящо се за всички Божии чедра.

Божията благодат и милост ще ни следват винаги, а това се изгражда в живота ни чрез личните срещи на общение с нашия Спасител. И това не е предположение, защото така работи Божията благодат, когато се уповаваме изцяло на Божието слово и това е обещание, отнасящо се за всички Божии чедра.

„И аз ще живея завинаги в дома Господен“.

Домакинът е бил толкова гостоприемнен към госта и толкова щедро го е миропомазал, че гостът сега казва: „...аз ще живея завинаги в дома; ще остана в него и няма да бъда гост“. И с цялото си сърце ние казваме: „Няма друг дом като дома Господен“. И да живееш в Божието присъствие означава по дух да си в дома Господен; по дух още сега да си в небето, и да не си просто гост за ден или седмица, но да останеш

там и да кажеш: „И аз ще живея завинаги в дома Господен“. О, колко блажено! Това е делът и на най-слабите и немошни Божии чедра; и ако го имаме, това е истинско щастие за сърцето и Бог ще ни даде този блажен дял.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

Виновни пред Бога

*или как да бъдем
оправдани пред
Него*

Някои вярващи са разяждани от съмнения дали са получили спасение или не. Целта на тази нова серия от статии е да подчертае истината за сигурността, която имат новородените Божии чада.

Живот, светлина и свобода

Има един стар, самотен селски мост, за който се говори, че бил построен на границата между землищата на двама феодали. Този мост е наречен от народа „Мостът на животът“, защото всички, които успели да преминат през тази мост, били под защитата на по-силния господар, който победил врага си в смъртен бой. От едната страна на този мост имало опасност и често смърт. От другата страна имало живот и защита. Така е и сега – кръстът на Христос разделя света. От едната страна стои непростеният грешник в греховете си, виновен и под угрозата на врага. Той не обръща внимание на спасението, което Бог е осигурил, презира Благовестието и отказва помирение с Бога чрез вяра и покаяние, които Бог е направил възможни чрез жертвата на Господа Исуса Христа. От другата страна стоят тези, които са „преминали моста“. Те са се помирили с Бога и не само че

са в безопасност, но са защитени от силите на врага, на когото някога са били подвластни. Има само две състояния в този свят: първото е в грях, враг на Бога и вече осъден, а второто състояние е в Христа, оправдан и примирен с Бога и без обвинение за грях. Няма междинно състояние, не може да си наполовина от едната страна и наполовина от другата страна. По този повод Господ Исус каза: „Никой служител не може да служи на двама господари; защото или ще намрази единия и другия ще обикне, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Лк. 16:13). Има само два пътя, които са възможни за човека, така и читателят на тези редове е в едно от двете състояния:

- изгубен в греха или има сигурност в Христа,
- оправдан или осъден,
- жив в Христа или мъртъв в греховете си.

Познаването на греха става единствено чрез слушане на Божието Слово, защото Божието Слово изобличава човека за грях и то е единственото средство, което показва истинския образ на човека – безпомощен и погинал в греховете си. Но това не е всичко. Чрез същото това Слово Бог показва и изход – вик към Бога за прошка и спасение!

Преминаване на моста

Чарлс Хадън Спърджън от Лондон се обърнал към Бога, докато слушал проповед в малка методистка църква в една снежна неделя. Проповедникът говорел върху стих от пророк Исая: „Към Мене погледнете и спасени бъдете“ (Ис. 45:22). Отправяйки поглед към непознатия младеж, проповедникът заявил: „Млади човече, вие изглеждате много зле. Погледнете към Исуса Христа и не отлагайте, погледнете сега“. Изглежда, сърдечното състояние на младежа е било смирено и търсещо Бога, защото още в същия час Спърджън извикал към Бога и Господ го благословил. Както той свидетелствал след това:

**„Погледнах към Него,
Той погледна мен,
И Той промени сърцето
ми за цял живот“**

Да, по такъв начин, чрез покаяние и вик към Бога, грешникът, който е „мъртъв в греховете си“, получава живот. И животът, който получава, е „вечен живот“, самият живот, който е в Бога. Източникът на този живот е скрит в Исуса Христа. Но за да намерим този извор на вечен живот, ние трябва да умрем към греха, а това не може да стане без покаяние и раждане от горе, както е казано: „Защото умряхте, и животът ви е скрит с Христа в Бога“ (Кол. 3:3). Това преминаване от смърт в живот (Йоан 5:24) е началото на истинското християнство. А непокаяният се грешник е изгубен, виновен пред Бога и погиващ в греховете си.

Примирени с Бога и оправдани от Него

Грешникът, който е в бунт срещу Бога, трябва да се примири с Него и виновният грешник трябва да бъде оправдан. Бог може да направи и двете въз основа на извършеното от Христа дело на Голгота. Тук, за да има правилно разбиране на нещата, трябва да кажем, че не Бог трябва да се помирява с грешниците, а грешниците трябва да се помирят с Бога, тъй

като не Бог мрази грешниците, а грешниците мразят Бога и са Негови врагове, затова те имат нужда от помирение с Него. Единствената основа, на която грешникът може да получи прошка, е жертвата на Господа Исуса Христа, която Той направи доброволно. Прощението на нашите грехове ни поставя в положението на примирени с Бога. „Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот! И не само това, но и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез Когото получихме сега това примирение“ (Рим. 5:10, 11).

Не Бог трябва да се помирява с грешниците, а грешниците трябва да се помирят с Бога, тъй като не Бог мрази грешниците, а грешниците мразят Бога и са Негови врагове, затова те имат нужда от помирение с Него. Единствената основа, на която грешникът може да получи прошка, е жертвата на Господа Исуса Христа, която Той направи доброволно. Прощението на нашите грехове ни поставя в положението на примирени с Бога.

Но онези, които отхвърлят поканата на Евангелието да се примирят с Бога (2 Кор. 5:20) и продължат бунта си и враждебността си към Него, те сами застават сред Неговите врагове и ще бъдат наказани в деня на праведния Му гняв. Помирението с Бога е възможност, дадена само на тези, които са живи на тази земя, Божието Слово не дава ни най-малко повод някой да смята, че помирението и покаянието могат да настъпят след смъртта. Такава възможност **НЯМА!!!**

А виновният грешник, чиято уста е затулена (Рим. 3:19) поради това, че не може да оправдае себе си, може единствено да отвори уста, за да каже: „Ето, аз съм нищожен; какво да Ти отговоря? Туриям ръката си на устата си“ (Йов 40:4). Него Бог може да оправдае по благодат (Рим. 3:23) чрез кръвта на Христос, пролята за „опрощаване на греховете“ на кръста (Рим. 5:9). Божията благодат се дава даром, тя не може да се заслужи по пътя на добрите дела и чрез различни човешки поучения. Христовата кръв е единственото средство и никакви човешки дела не могат да оправдаят грешника пред Бога. Поради извършеното дело на Кръста Бог е в състояние да упражни Своята благодат, да бъде справедлив Бог и същевременно да оправдае грешника, който вярва в Него. Ясно се казва в Деяния на апостолите, че „всеки, който вярва, се оправдава чрез Него“, тук и сега. Истинската

вяра отвежда грешника до покаяние и открива пред него, че няма къде другаде да отиде освен при Исуса Христа, защото при Него има думи на вечен живот. „И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога“ (Рим. 5:1).

Ново състояние

В деня, когато грешникът дойде при Спасителя с покаяние, той получава Божиите дарове на живота, оправдание и помирение и влиза в нови отношения с Бога. Той вече не е престъпник на подсъдимата скамейка на Бога, но е провъзгласено за него, че е оправдан и може да държи главата си високо изправена, без страх и срам. Той е дете в Божието семейство, роден от Духа, притежаващ цялата свобода на един син, имащ достъп по всяко време до присъствието на своя баща. Но докато всичко това е вярно за тези, които са родени от Бога, то невинаги родените от Бога се ползват от тези придобивки в ежедневието си. Някои, които са получили увереност, че греховете им са простени и животът им е поставен в Господните ръце, започват да потъват в мрака на несигурността и да поставят под съмнение своето спасение. Те са като едни несигурни деца, които ги е страх да проодат, страх ги е да тичат в новия свят, в който са родени. Такива деца остават хилави, без да могат да опитат на практика пълнотата от благословието, в което са поставени. Така щото не всички, които имат Живот от Христа, живеят в Светлината и Свободата на Христос.

Живот и Светлина

Майка и дете били на пътешествие с влак. Детето сияело и било щастливо, докато влакът с пуфтене и облаци водна пара пресичал зелени полета и долини, изпълнени с цветя, окъпани в слънчева светлина. Но когато влакът навлязъл в тъмни тунели, детето се уплашило и се сгушило близо до майка си, докато тъмнината отминала и светлината отново нахлула през прозорците на влака. Детето било също толкова в безопасност както в тъмнината, така и в светлината, но не толкова щастливо. Животът в Христа е сигурното място за простения грешник. Светлината на Христос е източникът на неговия мир и щастие. Много хора, които имат живот от

Бога, далеч не са щастливи. Те се нуждаят от светлина. А светлината стига до душата чрез Словото на Бога. „Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите“ (Пс. 119:130). Изворот на нашия живот е Христос и Три са нещата, които ни уверяват, че сме Негови: „Защото три са, които свидетелствуват: Духът, водата и кръвта; и тия три са съгласни“ (1 Йоан 5:8). Светият Дух е Този, Който е Утешител и Наставник на Божиите чада. Водата е символ на Божието Слово и то потвърждава напълно това, което е в нас, ако ние се вгледаме в Него. Ако ние сме родени отново, то Божието Слово ще потвърди свидетелството на Духа. То е вторият свидетел! Кръвта на Господа Исуса Христа, пролята на Голгота, е цената, с която ние сме изкупени от вината, която имаме пред Бога. Ако ние сме родени отново, то нашата вина пред Бога е отнета завинаги въз основа на изкупителната жертва на Христа, и животът, който

е в Христа, пребъдва в нас. И това е третият свидетел, който ни уверява, че ние не сме свои си, а принадлежим на Бога благодарение на Неговия Завет, който Той е сключил с нас чрез пролятата скъпоценна кръв на Христа. При наличието на толкова свидетели най-малкото, което можем да направим, е да възкликнем и да се зарадваме на думите на самия Господ Исус: „И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми“ (Йоан 10:28). А пък апостолът ни въвежда в радостта от надеждата, свързана с нашето спасение: „А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви“ (Рим. 15:13).

Живот, Светлина и Свобода

Когато се провъзгласило, че робите на Карибските острови са свободни, хиляди от тях за един ден повярвали в добрата новина, освободили се от своите вериги и поискали тъй бленуваната свобода, за която било платено със скъпа цена. Но някои от тях, намиращи се в по-отдалечени райони, не могли да чуят новината за свободата си, нито пък техните бивши вече господари искали да им кажат за нея. Така те останали в същото състояние на робство, в каквото са били и преди, но понякога чували

оттук и оттам, че били свободни, но в следващия момент ги налягало съмнение и никога не могли да се възползват от свободата. Правителството им било дало свобода, но те не повярвали на новината за нея, вследствие на което те не я получили и не могли да се възползват от нея. Един ден британски офицер пристигнал на един от островите и останал изумен, като намерил множество роби, които продължавали все още да работят в робство за бившите си собственици. Тогава той ги събрал около себе си, прочел им Кралската Прокламация, обяснил им, че това е написано за тях и че Кралят е пратил този документ. Те попитали:

„Вярно ли е това, което казваш?“. „Да“, отговорил служителят. „Вижте, името на краля е на него“. „Вярно е“, казал един стар роб. „Аз вече не се съмнявам, след като кралят го е казал“. Кралската Прокламация обявявала факта, че той е свободен. Проумяването на този факт просветлило ума на стария роб, а познанието за това му дало увереност и сили. Бог казва на всеки грешник, който вярва: „Изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак греховете ти; Върни се при мене, защото Аз те изкупих“ (Ис. 44:22); а пък апостол Йоан казва: „Пиша вам, дечица, защото ви се простиха греховете заради Неговото име“ (1 Йоан

2:12). Това е всъщност действителността, че ти, който си роб на греха, не можеш да освободиш сам себе си. Трябва да дойде вестител при теб, който да те увери в това, което Царят е направил за теб. Вестителят, това е Светият Дух, който по много различни начини осветлява душите на робите на греха в познание на това, което е извършил Господ Исус за тях. И тогава тази душа, която иска своята свобода, Господ Исус я среща и сваля веригите на робството от нея. Тя е вече простена и може да живее в радостта на спасението и свободата на един духовен живот, изпълнен с познание за Бога – Царя на царете и Господ на господарите. Радостта от прощението става опитност за душата, която се е доверила на Спасителя. Дяволът пречи на грешниците

да получат живот, като ги кара да се вглеждат в себе си, да следват примера на други хора и на всичко друго, но не и да погледнат към Христа, който е единственият път за спасение. Така както и тези от израилтяните, които погледнаха към медната змия, издигната от Мойсей в пустинята, бяха изцерени от отровата на горителните змии и получиха живот. А всички онези, които се опитаха да се справят сами с отровните змии, измряха. Когато грешникът се обърне към Божието слово и погледне към Господа Исуса Христа с вяра, тогава тъмнината ще се разсее и истинската светлина ще озари неговата

Когато грешникът се обърне към Божието слово и погледне към Господа Исуса Христа с вяра, тогава тъмнината ще се разсее и истинската светлина ще озари неговата душа, и всяко съмнение ще се стопи, а законът на Животворящия Дух ще го освободи от закона на греха и смъртта и той ще опита свободата – истинската свобода в Христа. Ако имаш Христа в сърцето си, тогава имаш този живот на Божие благословение, но ако нямаш Христа, Божият гняв остава върху теб.

душа, и всяко съмнение ще се стопи, а законът на Животворящия Дух ще го освободи от закона на греха и смъртта и той ще опита свободата – истинската свобода в Христа. Ако имаш Христа в сърцето си, тогава имаш този живот на Божие благословение, но ако нямаш Христа, Божият гняв остава върху теб. Изборът е твой, драги ми читателю. Но да знаеш, че това не е признак на свободна воля! Свободната воля предполага свобода на избора, за който избор няма да отговаряш пред никого. Такава свобода единствено има Бог. Но човекът е вързан с връзките на греха и смъртта и той е роб на греха и на Сатана. А един роб няма свободна воля, той

изпълнява волята на своя господар. Тук по-скоро има отговорност, която е лична за всеки човек, като никъде в Божието Слово не се говори, че тази отговорност ще бъде снета или отменена по някакъв начин, защото Бог е праведен съдия и Той непременно ще търси това, което да удовлетвори Неговата правда. Всеки човек е отговорен пред Бога за своята душа. **Ако ти си лекомислен и отхвърляш Божието Спасение на твоята душа, ще понесеш наказание. Но ако си примирен с Бога чрез жертвата на Господа Исуса Христа, ще получиш за дар Вечен Живот.**

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

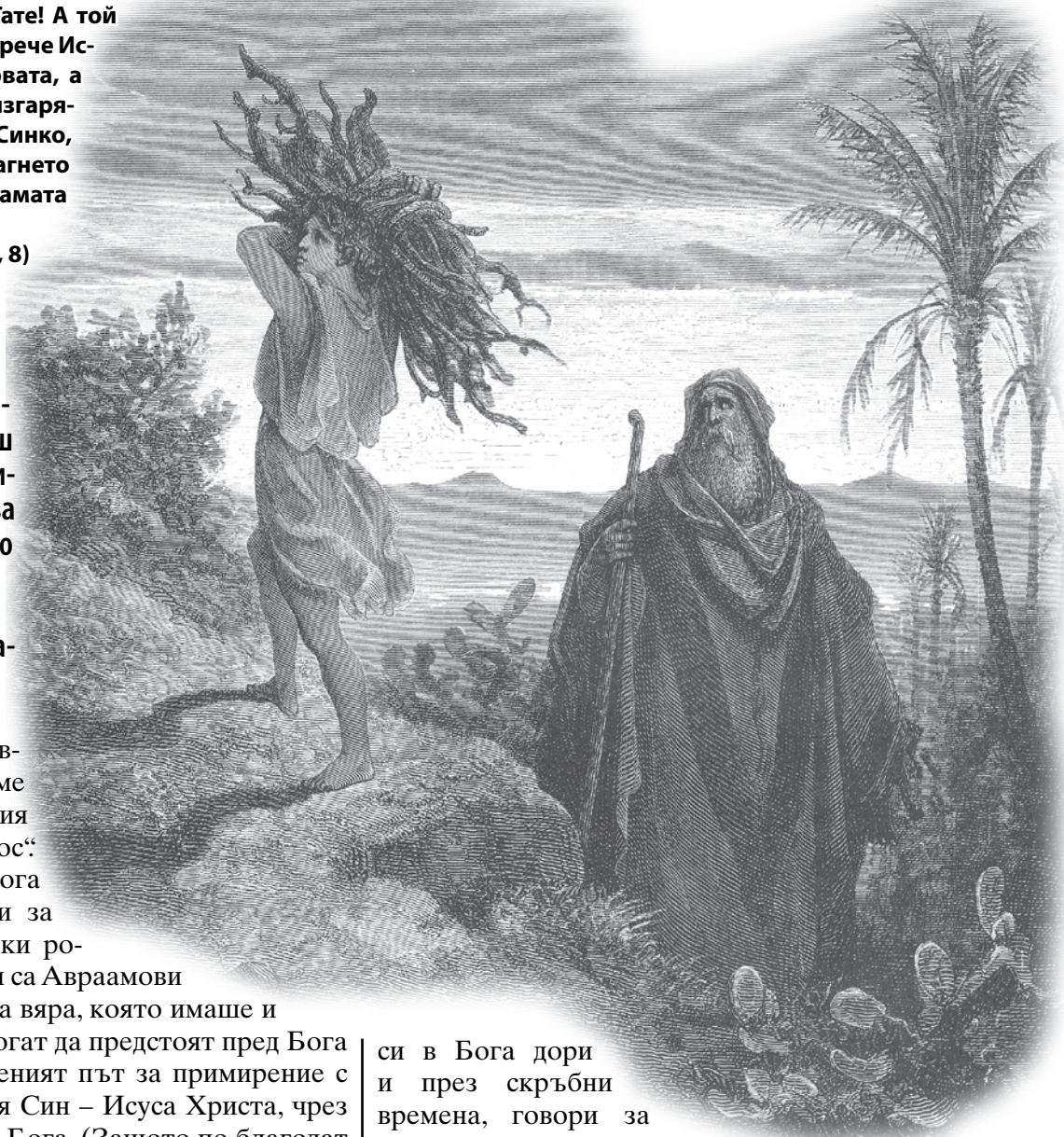

Вярата на Авраам и нашият живот в Христа (4)

Мартин Бейкър

Тогава Исаак продума на баща си Авраама, казвайки: Тате! А той рече: Ето ме, синко. И рече Исаак: Ето огъня и дървата, а къде е агнето за всеизгарянето? И Авраам каза: Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне. И двамата вървяха заедно.

(Битие 22:7, 8)

1. Резултат от вярата в Христа като наш Спасител – индивидуално (5:1-11) и за цялото човечество (5:12-21)

Ключът в тази глава е: „чрез Христа“.

ст. 1 „И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос“: Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда. Така и всички родени от Бога, родени са Авраамови чада, те имат същата вяра, която имаше и Авраам, и така те могат да предстоят пред Бога оправдани. Единственият път за примирение с Бога е чрез Неговия Син – Исуса Христа, чрез Когото имаме мир с Бога. (Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога, Еф. 2:8.)

ст. 2 „посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат“: Това ни обяснява въз основа на какво сме приети от Бога, радвайки се на Неговата благодат (виж също Еф. 2:18). Преди това ние сме били под осъждение, но сега, когато сме примирени с Бога чрез Исуса Христа, „се радваме поради надеждата за Божията слава“:

ст. 3 „И не само това, но нека се хвалим и в скърбите си“ (виж също Мат. 5:11, 12; 1 Петр. 3:14, 15). Да можем да запазим мира и радостта

си в Бога дори и през скръбни времена, говори за побеждаващата сила на благодатта. Скръбта произвежда твърдост и „нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас“ (2 Кор. 8:2; Фил. 4:6, 7; Як. 1:2-5; 1 Петр. 1:5-9).

ст. 4. Когато търпеливо понасяме изпитанията, които идват до нас, резултатът е придобиване на опитност в Божията благодат и сила. Тази опитност ни обогатява и ни прави силни в живота надежда за бъдещето.

ст. 5. „А надеждата не посрамява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух“ (Виж още Фил. 1:20: „спо-

ред усърдното ми очакване и надежда, че няма в нищо да се посрамя, но че както всякога, така и сега, ще възвелича Христа в тялото си с пълно дръзновение, било чрез живот, или чрез смърт“) Имайки тази надежда в сърцето си, вярващият може дръзновено да върви напред с Господа, знаейки, че никога няма да бъде посрамен. (Още: „Защото не се срамувам от благовестията [Христово]; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее“; Римл. 1:16, 17). Тук, в този стих от посланието към Римляните, за първи път се употребява думата любов, като значението ѝ е свързано с това, че тя е плод на Светия Дух. Всеки, който истински, сърдечно повярва, като се покае от греховете си, получава Светия Дух (Йоан 7:39; 1 Кор. 12:13; Еф. 1:13, 14).

Забележете контекста, в който са казани думите от този стих: проявленията на силата на Светия Дух са обещани в изпитанията на всекидневния християнски живот.

Дотук можем да обобщим, че вярата е в основата на нашето оправдание и чрез вярата ние можем да имаме достъп до Божиите благословения. Въз основа на това ние имаме:

1. **мир с Бога,**
2. **радост в надеждата за Божията слава,**
3. **нов поглед към проблемите и трудностите в живота.**

ст. 6. „Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите.“ Тогава, когато Израил се опитваше да се оправдае чрез дела, изисквани от закона, грехът ги побеждаваше и те виждаха колко са немощни. Така и ние, ако се опитваме да се оправдаем чрез дела, ставаме немощни, не притежаваме Светия Дух, нито пък можем да угодим на Бога. Но в определеното от Бога време Христос дойде и извърши волята на Отца, като стана изкупителна жертва за нашите грехове. Тук проличава характерът на Божията любов.

ст. 7. „Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия)“. Тук под праведен човек се разбира такъв, който спазва закона, живее праведно. Ако някой дръзне да умре за друг, то това не би ползвало нито него, нито другия, защото пролятата от него кръв няма силата да го оправдае пред Бога – нито него, нито който и да е друг.

ст. 8. „Но Бог препоръчва Своята към нас

любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ Божията любов е уникална и несравнима към нас, грешниците. Думата „грешник“ на гръцки означава човек, който се опитва да уцели със стрела мишена, но винаги я пропуска или стрелата му пада, преди да достигне целта, сиреч човек в греховете си няма състояние, нито способности, с които да живее за Господа.

ст. 9. „Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него.“ Единственият път за избавление от Божия гняв е цената, платена за умилоствение. Тази цена бе платена чрез кръвта на Господ Исус, пролята на Голгота. Тази кръв оправдава и умилоствява Божия гняв спрямо тези, които са родени отново. Но не така ще бъде със света, с всички онези, които са отхвърлили Агнеца Божий (1 Сол. 1:10, 4:13-18; 5:9, 10; Откр. 20).

ст. 10. „Защото, ако бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятелни, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ Преди да се примирим с Бога, ние сме били неприятелни, нечестиви (ст. 6), грешници (ст. 8), осъдени и под Божия гняв. Но Бог показва Своята милост, като изпрати Своя Син, Исуса Христа, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот (Ефес. 2:16; Кол. 1:21). Той е наша защита в живота и в бъдеще е наше спасение от идващото наказание, предвидено от Бога за нечестивите (Кол. 3:3, 4; Евр. 7:25).

ст. 11. „И не само това, но и се хвалим в Бога чрез нашия Господ Исус Христос, чрез Когото получихме сега това примирение.“ Истинската радост е в Бога. Една от основните ключови фрази в тази глава е „чрез нашия Господ Исус Христос“. Като знаем, че примирението на грешника с Бога е единствено чрез Господа Исуса Христа, то всеки, който е примирен с Бога, на тази основа става и вестител на това благовестие, защото сега Бог „повери на нас посланието на примирението“ (2 Кор. 5:19). Тук можем да видим каква голяма отговорност носят Божиите чада, като свидетелстват пред хората пътя на помирението „чрез нашия Господ Исус Христос“.

2. Значението на кръста на Голгота за цялото човечество (Римл. 5:12-21)

Голготският кръст разделя човечеството на две. От едната страна са Грех, Смърт и Закон, а от другата страна са Праведност, Живот и

Благодат. Грехът и Смъртта влязоха в човечеството чрез Адам, а оправданието и животът дойдоха чрез Христа.

ст. 12. „Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха.“ Влизането на греха в света означава, че той стана част от човешката природа и човекът умря. Умря физически и духовно. Тъй като заплатата на греха е смърт, то и окончателната присъда поради греха е втората смърт, която застрашава всеки, който е отхвърлил Божия Син и е счел за нищо пролятата от Него кръв. Така че грехът на Адам се предава на цялото човечество и всеки е виновен пред Бога.

ст. 13. „защото и преди закона грехът беше в света, грях обаче не се вменява, когато няма закон.“ Тук се говори за времето от Адам до Мойсей, на когото Бог даде закона на планината Синай. Във времето преди Мойсей хората са живели по съвест.

ст. 14. „при все това от Адама до Моисея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, който е образ на Бъдещия.“ Тук се обрисова значението на силата на властта на смъртта. Тя владее човешкото естество и е част от него. Престъплението на Адам бе престъпване на Божията заповед. Но тези, които живяха между Адам и закона, умираха в резултат на Адамовия грях. У тях грехът и смъртта станаха неразделно свързани.

ст. 15. „но дарбата не е такава, каквото бе прегрешението.“ Съпоставянето, което се прави между Адам и Христос, се изгражда чрез различията, които съществуват между тях, чрез характера на техните действия и резултата. Разликата в качеството между двата пътя се подчертава с думите: „ако поради прегрешението на единия (Адам) измряха мнозината (цялото човечество), то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на един човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината.“ Чрез Исуса Христа се преумножи благодатта за цялото човечество и получи много повече, отколкото загуби в Едем.

ст. 16. В този стих се прави сравнение между прегрешението и благодатта в количествено отношение: „Но дарът не е такъв, каквото бе прегрешението; защото, ако поради прегреше-

нието на единия измряха мнозината, то колко повече Божията благодат и дарът, дошъл чрез благодатта на Единия човек, Исус Христос, се преумножи за мнозината!“

ст. 17. Забележете разликата в резултата: от една страна, смъртта, която царува чрез Адам и неговото падение; а от друга страна, Христа, в Когото имаме вечен живот и царуване в правда. „Защото, ако чрез прегрешението на единия смъртта царува чрез този един, то много повече тия, които получават изобилието на благодатта и на дарбата, сиреч правдата, ще царуват в живот чрез единия, Исус Христос.“

ст. 18. „...чрез едно праведно дело“ означава, че Христос постигна всичко, като даде живота Си доброволно. Ние получаваме оправдание

даром чрез Неговото завършено дело на кръста. Този дар е за всеки, но само този, който го получи, е оправдан. „Оправдание, което докарва живот“ означава оправдание, чийто резултат е живот.

ст. 19. „чрез послушанието на Единия“ – животът и жертвата на Христос, взети заедно, представляват един велик акт на послушание. След Адамовото непослушание всеки човек се ражда грешник, но мнозина (само тези, които са приели Христа)

са оправдани чрез послушанието на Христос.

ст. 20. „А отгоре на това дойде и законът, та се умножи прегрешението.“ Законът не прави хората грешници (защото грехът е вече в света), но прави човеците престъпили закона. Законът бе даден, за да покаже истинския характер на беззаконието (греха). „А където се умножи грехът, преумножи се благодатта.“ Действието на благодатта е много по-велико от силата на греха.

ст. 21. В благодатта има сила, която дава вечен живот на Божиите чада чрез Правдата от Бога. Бог показва Своята Правда, като я вменява на простения грешник въз основа на смъртта на изкупителната жертва – Божия Агнец, Господ Исус Христос.

Затова в стихове 20, 21 виждаме обобщението на цялата глава и връзката: от една страна, между закона, греха и смъртта; и от друга страна, между благодатта, правдата и живота. Също така виждаме триумфа на благодатта чрез Господа Исуса Христа.

(Следва)

Голготският кръст разделя човечеството на две. От едната страна са Грях, Смърт и Закон, а от другата страна са Праведност, Живот и Благодат. Грехът и Смъртта влязоха в човечеството чрез Адам, а оправданието и животът дойдоха чрез Христа.

Кръщение, запечатване, помазание и изпълване със Светия Дух

Винаги е имало интерес към действията на Светия Дух и причината за това без съмнение е, че Светият Дух подготвя църквата за славната среща с Господа Исуса Христа в небесните висини и че Той я води към обещания дом. Често срещани са обаче неверните разбирания в умовете на мнозина за действието на Светия Дух. Можем да благодарим на Бога, че Светият Дух е прецизно ясен при описанието на Своята работа. Ние ще отбележим само някои понятия, които се различават по време, проява и цел.

„Той ще ви кръсти със Светия Дух“ е фраза, която е употребена първо от Йоан Кръстител. Той описва Исуса Христа:

1. като Агнеца, който взема греха на света;
2. като Този, който кръщава със (в) Светия Дух (Йоан 1).

На Елеонския хълм Господ Исус им казва: „А вие ще бъдете кръстени със Светия Дух не след много дни“. И десет дни по-късно това става. Сто и двадесет ученици, мъже и жени, всички, на едно място бяха кръстени от един Дух, в едно Тяло (Деян. 2). В този ден и час се извърши едно напълно противоположно действие на случилото се във Вавилон преди повече от 2500 г. пр.Хр. Тогава, във Вавилон, Бог разбърка „езика на цялата земя; и от там Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя“. Но в Деня на Петдесетница Бог даде възможност на тези, които говореха на един език, да споделят Благовестието на всички останали езици. Така всъщност Божието спасително дело се оповести на всички народи на един език – на езика на Благовестието. Този дар бе даден на учениците от Светия Дух, така че всеки от присъстващите чу Божието Слово ясно, граматически и разумно поднесено. Всеки от слушателите разбирал на своя език. Така Благовестието уеднаквило всички езици в един, защото Благовестието е едно и Неговата вест се разнесла до всичките народи. Така Истината, която е в Господа Исуса, събира изкупените, макар да са пръснати по цялата земя, и ги прави да са Едно Тяло – Христовата църква.

Ако вие се докоснете до учението на онези, които претендират, че ние трябва да говорим езици, бъдете разумни и ги попитайте: „За кои езици искате да кажете – тези, които бяха дадени на Петдесетница, или за практикуваните от коринтяните езици?“. Разликата е много важна и ние ще я разясним.

На Петдесетница хора, напълно прости и неучи, използваха в речта си добре познати граматически изрази, които слушателите напълно разбираха и за тълкуването на които не се нуждаеха от преводач (тълкувател). В Коринт беше съвсем друго. Там сред вярващите (тези, които служеха на Бога) се бяха вмъкнали човеци, които, далеч от разума, говореха в екстаз някакви езици и често думите, които произнасяха, бяха непознати за слушателите, защото никой от присъстващите не можеше да ги преведе. Апостол Павел чрез Светия Дух забранява говоренето на такива езици, които не могат да послужат на никого, което е доказателство, че техният произход е друг. Когато Светият Дух работи, то е за назидание и в полза на всички, и за Божия Слава. Да не забравяме, че дяволът винаги имитира Божието с цел да заблуди и да отклони човека от истината.

Славата на Петдесетница е в това, че на този ден стана събирането на светиите в едно Тяло. Петдесетница завари света разединен и ако дотогава юдеи и езичници бяха разделени на два лагера, то тази стена беше премахната, за да бъдат всички спасени, независимо дали са юдеи или езичници, да са едно Тяло в Исуса Христа, Който е Глава на всички изкупени. Така в 1 Коринт. 12:13 четем: „Защото ние всички, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух да съставляваме едно тяло, и всички от един Дух се напоихме“.

На Петдесетница цялата Църква беше кръстена в Духа по един особен начин – да съставлява едно Тяло. И това никога вече няма да се повтори (Деян. 2). Кръщението в Духа никога не е била лична, персонална опитност; то е едно общо, дадено веднъж завинаги историческо събитие. Никъде в Библията няма да прочетете, че Господ Исус е бил кръстен в Духа! Ние четем

за Неговото чудодейно раждане чрез осияването на Мария от Светия Дух (Лк. 1:35), че Исус е помазан от Светия Дух, но не и че е кръстен в (със) Светия Дух.

Кръщението със Светия Дух

продължава и до днес, без да изисква повторение и без да има нужда да се търси от отделните вярващи като някаква самостоятелна опитност. Истината за Кръщението със Светия Дух не се накърнява от факта, че отделни вярващи всеки ден се обръщат (новорождат). Ако приравнявате Кръщението с Духа с резултата на работата на проповедниците или с личното търсене на това като духовна опитност, отделно от новорождението, вие омаловажавате най-чудния и силен факт на християнството. Ако търсите личното кръщение със Светия Дух, вие измените реда и начина, по който Бог действа. Вие искате нещо, което не е обещано от Бога да бъде дадено на отделни личности, понеже е дадено вече на цялата църква. Влизайки чрез новорождението в църквата, вие влизате и в нейното кръщение със Светия Дух.

Запечатването със Светия Дух

В деня, когато сте станали новородени (когато сте повярвали и греховете ви са били простени), вие сте били запечатани със Светия Дух и се е потвърдило, че Бог е верен както за това, което Той казва за вас, така и за Христа: „...в Когото като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух“; „...и не оскърбявайте Светия Божий Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението“ (Ефес. 1:15; 4:30). Запечатването става в деня, когато вие сте повярвали в Христа (при новорождението), и е знак, че вие принадлежите вече на Христа.

Помазанието на Светия Дух

е различно от запечатването. Самият акт на помазание с масло в Стария завет изразява Божествената декларация за избор, освещение и овластяване на пророци, свещеници и царе, като по този начин ги отделя за Свято служение. Разбира се, едно такова помазание в Стария завет не е било за всички. Но не така е в Новия завет, където помазанието може да бъде за всички, независимо от техните дарования и зрялост.

Апостол Павел казва на коринтяните: „А Този, Който ни утвърждава заедно с вас в Христа, и Който ни е помазал, е Бог“ (2 Кор 1: 21). Апостол Йоан в своето послание казва на тези, които са нови във вярата: „Дечица, последно време е; ...А вие сте помазани от Светия и знаете всичко“ (1 Йоан 2: 18, 20); „...а колкото за

вас, помазанието, което приехте от Него, остава във вас, и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко, и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило да правите“ (1 Йоан 2: 27).

Помазанието носи свидетелство за Христа и е дадено:

– за да ни направи способни да отделяме истината от лъжата,

– за да ни направи свидетели за Христа и така да се разпръсне уханието на християнския живот.

Плодът на Светия Дух

е настоящата радост на Духа в моя живот, увереността, че като съм получил малко от Него, аз със сигурност ще получа повече: „Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат“ (Йоан 1:16). Имаш ли Божия мир в сърцето си? Ако Светият Дух е направил това в теб и сърцето ти прелива от възхита, това е само малък залог за всичко, което има да ни се даде. Така както двамата мъже влязоха в стана на Израил, носейки на един прът голям грозд с хубаво грозде (Числа 13), а народът се събра около тях, питайки изумено: „Откъде дойде всичко това?“ О, отговарят те, това е само една част от онова, което е пред нас в земята. Искате ли да влезем и да притежаваме тази земя и да има плодове като този в градината на всеки от нас?

Дали нашият живот прави на другите впечатление, че Христос ни е направил щастливи и че е изпълнил нашите сърца?

„А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание“ (Гал. 5:22, 23).

Изпълването или пълнотата на Светия Дух

Ние четем за апостол Петър, Павел и другите, че са били изпълвани със Светия Дух; но за нашия Спасител четем, че Той винаги е бил пълен: „А Исус, пълен със Светия Дух, когато се върна в Йордан, бе воден от Духа из пустинята четиридесет дена“ (Лука 4:1). С това се различава Учителя от учениците. Исус не е имал нужда да бъде изпълван. Той винаги е бил пълен.

Четем още в Божието Слово, че в стари времена Светият Дух употреби човеци и им даде обикновени човешки дарби, за да извършат Неговата воля:

„...и изпълних го с Божия дух, в мъдрост, в разум, в знание и във всякакво изкуство; за да изобретява художествени изделия, да работи

злато, сребро и мед, и да изсича камъни за влагане, и да изрязва дърва, за изработването на всякаква работа“ (Изх. 31:3, 4, 5).

Той ги изпълнил и издигнал до непозната мъдрост и съвършенство, за да могат да изработят скиинята и всичко в нея според образците, дадени на Мойсея.

В Лука, глава 1, четем за цяло семейство, изпълнено със Светия Дух. А в Деяния на апостолите на няколко места четем как Господните служители се изпълват с Духа. Най-после имаме увещанието от апостолите: „И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но изпълвайте се с Духа“ (Ефес. 5:18).

Божие Слово ни разкрива даването на две святи Личности – **Христос и Светия Дух**.

Те са два подаръка – Те дойдоха с две мисии и Тяхното свидетелство е единомислено и действа едновременно в сърцата на тези, които вярват.

Така в Галат. 4:4 се казва, че „Бог изпрати Сина Си“. Защо? За да ни изкупи: „А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога“. И пак в Галат. 4:6 е писано: „Понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си“.

Господ Исус, Божият Син, дойде и изяви Отца. В Него бе Словото и Словото стана плът и пребиваваше между нас, Слово, пълно с благодат и истина; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца. Това Слово, което е живо и привлича и довежда човешкото сърце до познание на истината, а Духът на Истината, Когато Господ Исус изпрати, след като се възнесе, работи в единомислие с Божието Слово, така щото да доведе човешкото сърце до покаяние и новорождение. За да разберем напълно Божието Слово, на нас ни е необходимо водителството на Светия Дух. Ние не сме плътски, а духовни, ако живее в нас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов, т.е. Той не е в нас и ние нямаме Неговото свидетелство (Римл. 8:9).

Господ Исус дойде в плът, подобна на греховната, но в Него нямаше грях; и Той даде свидетелство за Отца и въз основа на Неговото Изкупително дело бе изпратен Светият Дух

в Деня на Петдесетница, Който потвърждава напълно свидетелството на Господ Исус за Отца. Тези две свидетелства са единомислени в сърцата на родените от Бога.

Изпълването с Духа е най-простото и благословено нещо. Вярващият е изпълван съгласно с предаването си в общение с Бога. Авраам например остави известен брой чудесни кладенци на Исаака, пълни с прясна сладка вода. Но един ден Исаак излезе да се разходи и ги намери запълнени със земя и камъни и замърсени. Какво се бе случило? Филистимците бяха дошли и запълнили кладенците и Исаак трябваше да изчисти всичката мръсотия, кал и камъни и тогава хубавата вода пак можеше да избликне. Така също и ние трябва да бдим и да не позволяваме на неприятеля на нашата душа да дойде и да затрупа извора на живителната вода, който Бог ни е дал.

Прочетете историята на бедната вдовица, която викаше към Божия човек (4 Цар. 4): „Слугата ти, мъж ми, умря; и ти знаеш, че слугата ти се боеше от Господа; а заемодавецът дойде да вземе за себе си двата ми сина за роби“. Божият човек ѝ каза: „Кажи ми, що имаш вкъщи? А тя рече: Слугинята ти няма нищо

вкъщи освен един съд с дървено масло“. Нима тя имаше само един съд с масло? За да не загуби синовете си, тя трябваше да има много съдове с масло, да го продаде, за да ги откупи от робство.

Затова Божият човек

ѝ каза: „Иди, вземи назаем вън, от всичките си съседи, съдове,

празни съдове, заеми не малко“. Забележете:

единственото изискване за тези съдове е, че те трябваше да бъдат празни.

И когато Бог започна да пълни с масло, то се наливаше и наливаше и не спря,

докато и най-последната здрава съдина не се напълни. Рождено право е на всеки, който се е родил в Божието семейство, да бъде изпълван със Светия Дух. Когато едно сърце е жадно за Господа, то търси Духовна храна, за да запълни празнотата, то търси общение с Бога, то се отдава на молитва, то търси общение с Божи чада, „като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава“ (Евр. 10:25).

Ф. Сл.

История на сътворението (16)

Въглеродът – уникален химически елемент

Р. Каргил

Всеки, който изучава или само наблюдава естествения свят, не може да не бъде впечатлен от огромното му разнообразие. В космоса, тук, на земята, в рамките на телата ни и всичко около нас както в неодушевеното творение, така и в живия свят, разнообразието и красотата са навсякъде и по този начин отразяват славата и мъдростта на Създателя. Нищо, което Бог прави, не е скучно или еднообразно.

Само си помислете за милионите различни вещества, които ни заобикалят: от хартия до пластмаса, от тебешир до сирене, от дърво до камък, от вода до бензин, от кислород до стомана, от витамин С

до хлорофил – списъкът на материалите, с които сме запознати, е практически безкраен. Но всички те са направени от десетки други различни елементи – основни вещества, на които всяка заобикаляща ни веществена форма на материята може евентуално да се разбие. Всъщност най-познатите ни материали се състоят само от около двадесет елемента. Най-честите елементи на земята са първо кислород,

а след това силиций, алуминий и желязо. Най-важните за живота са въглерод, водород, азот и кислород.

Химичните елементи

Първичните химични елементи са основните градивни тухли, от които е направено всичко останало. Бог проектирал

и направил всеки елемент със собствен вид атом, различен от всеки друг елемент, така че те да могат да се свързват помежду си в конкретни връзки и по този начин да се получават милиони други съединения, които ние непрекъснато откриваме. Така например кислородът е елемент, но в съчетание със силиций и алуминий се превръща в камък, а комбинацията с калций и въглерод го прави тебешир; смесен с водород, става на вода, в съчетание с въглерод и водород се превръща в дърво и хлорофил; участва в състава и на много пластмаси, както и в състава на огромен брой други вещества.

Химията е наука, която изучава състава и свойствата на всички материали и се опитва да обясни защо те се държат по определен

начин, анализирайки частиците, които се наричат молекули. Молекулите са съвкупност от атоми, свързани една с друга, понякога само чрез няколко атома, както в случая с водата или въглеродния диоксид, или метана; понякога обаче молекулите са изградени чрез свързване на изключително голям брой атоми, както е в хлорофила, или протеините, или пластмасите (често наричани полимери). Молекулите имат различни форми, размери и свойства и повечето са по-малки от една милионна част от сантиметъра. Химията разкрива Божието дело на това субмикроскопично ниво.

Всеки от отделните атоми, които образуват молекули, има собствена уникална конструкция. Атомът съдържа определен брой по-малки частици, наречени протони, неутрони и електрони. Начинът, по който са подредени те, е друго чудо, изследвано и открито от учените, техният строеж все още не е напълно изяснен, но са проектирани и изпълнени от Бога. Броят на електроните от външната страна на атома решава как той може да направи химическа връзка със своите съседи.

Атомната и молекулярната структура изявяват мъдростта и славата на Бога. Веднъж Господ Исус каза: „Ако те трябва да млъкнат, камъните ще извикат“ (Лука 19:40). Всеки атом и всяка молекула в камъните или в нещо друго „викат“ за тези, които са готови да слушат красноречивото свидетелство за своя Създател.

Въглеродът, основата на живота

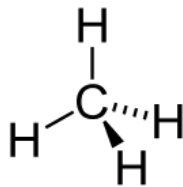
От всички елементи един е по-специален и уникален и това е елементът въглерод. Той е този, от който са изградени структурите на всички живи същества. Поради това изследването на въглеродните съединения по традиция се нарича органична химия. Въглеродните съединения са много повече от съединенията на който и да е друг елемент, а повечето от тях са открити в живи същества.

Всички живи организми са изградени от въглеродни съединения, свързани с водород, кислород, азот и по-рядко сяра. От тези няколко елемента са били образувани всички форми на живот и техният метаболизъм функционира. Това е наистина невероятно, че толкова малко елементи могат да произведат толкова разнообразие и да го създадат с всички

необходими условия, които поддържат живота. Така, в допълнение към по-малките молекули, като тези на въглеродния диоксид, водата, амоняка и аминокиселините, можем да добавим и много големите молекули, като тези на въглехидратите, белтъчините, мазнините и маслата, и в рамките на всеки клас съществуването на хиляди и хиляди вариации молекулярна структура. Именно този богат асортимент от вещества дава възможност на формите на живот да съществуват в такова разнообразие.

Въглеродът е единственият елемент, който може да образува такава широка гама от различни съединения. Всеки атом може да образува четири връзки с атоми на други елементи или с други въглеродни атоми и тези връзки могат да бъдат единични, двойни или тройни. Това отваря врата за безкрайните възможности за образуването на различни въглеродни молекули от почти всякакъв размер и триизмерна форма. Другият елемент след въглерода е силиций, но той не може да осъществи връзки в такава значителна степен, както въглеродната молекула. Ясно е, че Бог е проектирал и направил въглеродния атом, за да отговори на специалните изисквания на живота.

Въглеродни съединения

Процесите, които поддържат живота, са много сложни, но и много ефективни. Помислете например за приемането и смилането

на храната, възстановяването на клетките в повредените тъкани, преноса на хранителни вещества, дишането за осигуряване на кислород, който се транспортира до кръвта, производството на енергия за мускулната дейност или за сложните функции на клетките.

За да се случи всичко това, съответните вещества трябва да могат да се променят (реагират) на температурите, в които животът съществува. Ако тези температури са твърде стабилни, те няма да бъдат използвани, а пък ако са твърде нестабилни, те ще се променят много бързо, преди още да могат да свършат работата си или да достигнат целите си. Знаменателен е фактът, че при температури, където животът процъфтява, тези многобройни въглеродни съединения притежават правилната междинна стабилност. Съвпадение ли е, че свойствата на съединенията, силата на химичните

връзки в молекулите се допълват и работят в хармония при определена температура? Не, не е съвпадение, нито е в резултат от някаква сляпа случайност, но е разумен проект!

Забележете как всичко това се вписва в общата картина. Животът се нуждае от постоянна температура в границите от 5 до 40 °C. Това е условието, при което

1. **съответните въглеродни съединения могат да реагират;**
2. **необходимата за това вода е в течно състояние;**
3. **повърхността на Земята е нагрята до подходящата температура.**

Вече отбелязахме как тази температура се постига чрез директно нагряване от слънцето, задържана от ефекта на атмосферата и зависеща от точното разстояние, на което се намира Земята от Слънцето. Това разстояние от своя страна е функция (зависи) от масата на планетата. Не е имало еволюция, случайни промени или донагаждане на условията, за да се появи животът. Всичко това е един велик дизайн, пуснат в действие от верния наш Създател в полза на Неговите създания! От модела на електроните в невидимо малкия въглероден атом до планетата Земя и нейното място в Слънчевата система и необхватния Космос, всичко отразява многообразната премъдрост на Бога.

Молекулите на живота

Нашето тяло съдържа около 100 трилиона клетки, всяка с размер от около две стотни от милиметъра. Всяка има своя собствена функция – кожата, мозъкът, мускулите, кръвта и т.н. Всяка клетка има сходна структура и носи цялата информация, необходима за извършване на много сложни задачи, най-важната от които е да се възпроизведе.

Клетките могат да бъдат сравнени с миниатюрни компютри, перфектно проектирани да работят с биологично кодирани материали за производство на биологични продукти. Информацията се съхранява в ядрото на клетката, в ключово вещество, наречено ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина),

която съхранява данните по-ефективно и компактно, отколкото всяка друга известна система (да очакваме ли нещо друго от Твореца?). Изчислено е, че информацията от около трилион книги може да бъде съхранена в проба от ДНК с размер колкото глава на карфица. Структурата и функциите на молекулата на ДНК са наистина поразителни.

Освен това една клетка може да се сравни с миниатюрна фабрика, работеща в съответствие с определени правила, като се използва най-ефективният начин за пренасянето на енергия и материали за производството на някои химични съединения. Най-важните от тях са протеините, синтезирани от техните градивни елементи, изградени точно според нуждите на организма. Милиони различни молекули могат да бъдат направени от тези суровини, но само една има желанния размер, триизмерна форма и реактивност за крайното си предназначение. Комплексът от процеси в клетката (фабриката) избира само един, който е необходим, не допускайки неприятелски продукти и дефектни стоки! Компонентите въглерод, водород, кислород и азотните атоми са съчетани по проект на Твореца и са кодирани в ДНК във всяка клетка.

Белтъчините извършват голямо разнообразие от дейности. Те са структурни строители на тъкан, катализатори (ензими) на реакциите, посланици и рецептори на информация, защитници срещу токсини и това са само някои от техните дейности. Молекулите им са различни и някои от тях са чувствително огънати или навити, задържани от слаби връзки и от взаимодействието, което имат с водната среда, в която се намират, като всяка молекула има точна триизмерна форма, което е изключително важно за нейната функция.

И в центъра на всичко това стои уникалният въглероден атом, важна част от плана на Твореца да даде на света разнообразие и красота, форма и функция. „Това, че всичко работи, и работи така добре, не е нищо повече от чудо“

(Следва)

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

Влиянието на медиите

Джим
Армстронг

„Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината“
(2 Тим. 2:15).

Няма спор, че през 21. век въздействието на медиите върху живота ни е много по-голямо, отколкото във всеки друг отрязък от време в човешката история. Предишните поколения са имали достъп до медиите по традиционните начини – чрез радио, телевизия или вестници.

Днес получаваме достъп до масовата информация през почти всяка среда. Главоломното разпространение на дадена информация сред обществото е като разпространение на вирус. За „вирусното“ разпространение на едно интернет съобщение например се използва сливането на различни медии като блогове, социални мрежи и различни мултимедийни средства. Това е много сполучлив начин за достигане до огромен брой хора.

Очевидно е, че информацията достига до нас по разнообразни начини – вестниците, телевизията и радиото са само върхът на един много голям айсберг. Все по-обичайно е такава информация да се разглежда чрез мобилни телефони, компютри и всякакви други безжични „джаджи“. Средностатистическият човек използва технологиите по най-разнообразни

начини и поради това лесно става неволен свидетел на всякакви влияния и течения.

Християните, които са живели преди петдесет години и са се притеснявали от влиянието на медиите, лесно са могли да упражняват контрол върху тях. За това просто е било нужно да не си купуват вестници, да избягват да гледат телевизия и да слушат радио. По този начин въздействието на различните послания е можело да бъде избегнато. Дори и днес ограничаването на медийната атака е решение за немалко хора, но за други това не е реалистично решение. В свят, в който от повечето хора се изисква да използват различните средства за комуникация във връзка с ежедневната им работа, решението да не използваш тези средства би могло да повлияе на кариерата на много вярващи.

Ще повдигна още един въпрос, преди да продължа с влиянието на медиите в живота на един християнин. Моето мнение е, че обществените медии имат три главни цели:

Поддържаща – Маркетинг, реклама и комуникация – политическа и социална.

Развлечение – Използва се всяка възможна среда за тази цел. От електронен вид до хартиения носител.

Разгласяване на обществени услуги.

Не мисля, че има християнин, който няма да се съгласи с думите ми, че този свят е тръгнал в обратната посока на това, което ни е заръчано

в Божието Слово. Павел ни напомня „за тия, невярващите, чийто ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, който е образ на Бога“ (2 Кор. 4:4). Именно затова в повечето случаи масовото послание, което носят медиите, както и тяхното влияние се различават коренно от Словото Божие.

Когато погледнем към моралната деградация в света, в който живеем – непочтеността, алчността, желанието за известност и слава, отхвърлянето на Божието Слово под претекст, че е нещо остаряло и невалидно, не е чудно, че медиите заемат такава позиция. Имайки предвид съдържанието на медиите и техните цели, добра идея ли е да ги оставяме да влияят на християнския живот, който водим? Това е въпросът, на който ще се опитам да отговоря до края на статията.

Бих искал да се концентрираме върху две области, опитвайки се да отговорим на въпроса. Първата е време, а втората влияние.

Едно от най-ценните притежания, с което всеки християнин разполага, е неговото време. Има само двадесет и четири часа в денонощието, седем денонощия в седмицата и петдесет и две седмици в годината. Когато съберем всичките неща, които ни запълват това време, като сън, работа, семейство, отговорности, учение и др., това, което ни остава, е изключително ценно.

Какво се казва в Библията за времето, което имаме, и с какво трябва да се захващаме?

Където и да погледнем – в посланията, ученията от Господ Исус, Стария завет, – съветите, давани на всеки човек, търсец да живее по Божията воля, са изцяло свързани с дейности и саможертви. Ние сме насърчени да бягаме както атлетът, гледайки напред, към наградата. Аз и за миг не си мисля, че сър Стийв Редгрейв (британски гребец, олимпийски шампион) е спечелил своите седемнадесет златни медала, защото е ходел до езерото да тренира само в неделя следобед!

Второ Тимотея, 2 глава, ни представя една чудесна картина за това, което трябва да правим със свободното си време. Павел използва примера с войника, атлета и земеделеца, за да

демонстрира как ние като християни трябва да се стараем да живеем по Бога. Ще използвам петнайсетия стих като надслов за тази статия. „Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината“ (2 Тим. 2:15).

Икономистите употребяват термина 'пропуснати ползи'. Той се използва, за да се представят ползите от решение, което не е било взето, когато е трябвало да се направи избор. Примерно, ако имам 1 милион лева за инвестиране и имам избора дали да ги инвестирам в болнично отделение или училище. Да речем, че избира да инвестирам в болнично отделение, тогава пропуснатите ползи ще бъдат ползите от училището, което не съм могъл да построя.

Пропуснатите ползи от това да прекарвам повече време в светските обществени медии са ползите от пропуснатото време, което можеше да бъде използвано за духовното ми развитие, времето, което можеше да прекарам с моя Господ и Спасител.

Влиянието на тези медии в живота на един християнин може да има още по-големи последици.

От Божието Слово става ясно, че християнинът не може да бъде като 'фурнаджийска лопата'.

Исус казва: „Никой служител не може да служи на двама господари“ (Лука 16:13). Колкото повече време отдаваме на световните учения и 'мъдрости' да ни промиват мозъците по какъвто и да е начин, толкова повече ще сме повлияни от тях и въздействието им върху нашия живот ще бъде пагубно.

Нека да вземем един пример. Светът се присмива и се подиграва на твърдението, че сексът е нещо, което трябва да съществува само между съпруг и съпруга. И всякакви други начини на живот и сексуални актове се рекламират по телевизията, списанията, интернет и в пресата. Аз не гледам 'сапунки', но ще се учудя, ако всеки един 'съпруг и съпруга в сапунките' не са били замесени в извънбрачни афери или по-лоши работи някъде из сериала. Всичко това ни говори подсъзнателно, че няма нищо нередно и че всичко е позволено, стига всички да са съгласни. Това е влияние, което

според мен има за цел да унищожи библейския брак.

Колкото повече време отделяме за тези неща, толкова повече попадаме под влиянието да се нагодим към света, да отговорим на натиска и да тръгнем след тълпата.

Много от хората, които четат това, може би няма да се съгласят или ще си мислят, че то не се отнася за тях. Затова нека дам по-внушителен пример за деградиращото влияние на света в контраст с благодатното влияние на Божиите неща.

Ако имяхте възможността да говорите с Лот в деня, в който той избра плодородната йорданска равнина, и да му обясните, че поради избора си в крайна сметка той ще:

- заживее в Содом,
 - бъде замесен в управлението на Содом,
 - предложи на содомските мъже да изнасят дъщерите му,
 - изгуби съпругата си вследствие на Божия гняв,
 - преспи с дъщерите си,
- аз мисля, че той може би щеше да промени решението си. Ако за някого можем със сигурност да кажем, че е бил повлиян от света, без да го осъзнае, преди да е станало твърде късно, това е Лот.

Ние живеем в дни, в които на този свят са нужни мъже и жени, живеещи по Бога, светещи като светилници в едно много тъмно място. Ние трябва да сме солта на света, предпазвайки го от големи злини. Някой беше казал за нашето общество: „Най-голямата и единствена цел на атеизма в този свят е да направи така, че християните, които възхваляват Исуса с устите си, да се отрекат от Него чрез делата си. Точно затова невярващият свят не вярва и Сатана е постигнал своето си!“

Искам да отправя само едно предупреждение, преди да завърша с една молба! Ние не бива да осъждаме този свят и неговите медии, колкото и да се противят на Бога, тъй като това не е наша работа. Ние трябва да показваме любов – трябва да обичаме ближния си като себе си. Естествено, трябва да отстояваме, ако нещо не е угодно на Бога, но също така трябва да го правим с любов, а не да бъдем високомерни лицемери. Защото това е била и грешката на фарисеите.

Дотук тази статия може да бъде

охарактеризирана като критика на световните медии и тяхното влияние. Можете да кажете обаче, че новините например ни помагат да научим какво се случва по света, и ще сте напълно прави. Може би ще попитате трябва ли да се молим (било то индивидуално или колективно) за затрупани миньори, за жертви на цунами и опасните войни, които избухват? И пак бихте били прави донякъде, тъй като в Словото пише да се молим за царе и управници. Но това, което аз подчертавам, е нуждата от духовна зрялост за правилното използване на медиите вместо злоупотребяването с тях.

Заключителният ми въпрос е: Доколко допускам медиите да ми крадат от времето и да ми влияят на мнението?

Колко време прекарвам в общение с Бог – чрез молитва и в четене на Словото Му?

Ако си записвах как точно използвам свободното си време, ще ме е срам ли да покажа записките си? Ако християнството беше престъпление, а доказателствата за това са четене, молитва и общение с Бога, щеше ли да има

достатъчно доказателства, за да бъде осъден?

Колко знам за спортове, телевизионни предавания, известни личности и светски събития в сравнение с Божието Слово? Колко от времето ми е пропиляно в глупости, вместо да го прекарвам на колене, молейки се за семейството, приятелите, колегите и близките си?

Доколко позволявам на световните медии да имат влияние върху мен? Ако като мен след написването на последните два параграфа можете да почувствате сълзи да се стичат по бузите ви, отговорът е: „Твърде много!“

Статията се публикува с позволението на Precious Seed.

Поглед към Послание към евреите

Брайън Клатуърти

Това послание е различно от повечето послания в Новият завет, защото в него няма началните поздрави.

Това прави изключително трудно определянето на неговия автор. Според мен анонимността е умишлена, за да не се отклони вниманието от главната тема, която има за цел да представи величието и делото на Христа. На фона на юдаизма и на почитаните герои на юдейската държава, авторът в своето завладяващо писмо демонстрира чрез сравнения и контрасти защо никой и нищо не може да се сравни с величието и делото на Христа.

В таблицата по-долу са изложени неговите убедителни аргументи.

ХРИСТОС СРАВНЕН С:	СТИХОВЕ Посл. евр.	ЗАЩО?
Пророци	Глава 1:1–3	В миналото Бог е говорил чрез своите работници и пророци, но техните записани слова са били откъслечни и непълни. Най-накрая Бог ни говори чрез собствения Си Син. Самият Господ Исус е последното Слово към човечеството.
Ангели	Глава 1:4–2:16	В юдаизма ангелите са били на почит, тъй като те са били свързвани с прогласяването на закона на Моисей на Синай (Гал 3:19). Само че Христос е признат от Бога като Негов Син; следователно Неговото послание, разкрито в Христа, трябва да е по-велико. И ако за всяко престъпване на закона е имало наказание, то колко по-велико ще е наказанието, ако се пренебрегне Божията покана за спасение чрез Христа.

Моисей	Глава 3:2–4:6	Моисей е бил просто служител в Божия дом. Христа не е просто описан като дома, но и като Сина на дома. Мойсей води Божия народ, но поради неверието им мнозина не влязоха в Обетованата земя. Вярата в Христа означава, че Божият народ ще продължи до края.
Исус Навиев	Глава 4:8–13	Въпреки че Исус Навиев заведе хората в Обетованата земя, той не можа да им даде покой. Христос, който е небесният Исус Навиев, води хората Си в постоянния покой на Отца. Той им дава Мир, такъв, какъвто света не може да предложи на човека.
Аарон	Глава 2:17–18 Глава 3:1 Глава 4:14–16 Глава 5:1–9 Глава 6:20 Глава 7 Глава 13:11–12	Свещеничеството на Аарон бе свързано с неефективни жертви и земната скиня. Христос не просто изпълнява Аароновото свещеничество чрез Неговото призвание, но Неговото свещеничество е според Мелхиседеквия чин. Показва се, че Той е по-горен в Своето дело, в Своята същност, в приноса на Неговата жертва и службата в небесното светилище.
Завет и посредник	Глава 8:1–9:28	Старият завет, получен на планината Синай, бе ратифициран чрез проливането на животинска кръв. Но ако Старият завет е бил достатъчен, не би имало нужда от нов. Смъртта на Господ Исус е ратифицирала Новия завет, който е по-съвършен от стария, от което следва, че Той е посредникът на един по-добър и вечен завет.
Жертвите	Глава 10:1–18	Левитските приноси са били свързани към система, която само отразявала реалността; те никога не са могли да отнемат напълно греховното съзнание. Затова е имало и ежегодно възпоменаване на греховете. Обаче чрез единия принос на Христа Той завинаги е усъвършенствал тези, които са били осветени. Доказателство за Неговата върховна жертва е това, че след тази жертва Той седна в Божието присъствие; нещо напълно чуждо за свещениците от Аароновия род.

Статията се публикува с позволението на Precious Seed.

Основите на Християнската вяра: Изкуплението

Тим Тотън

Изкупление – какво означава?

Думата изкупление не се използва много често в наши дни и повечето хора просто я свързват с нещо религиозно. Но тази дума не се открива само в Библията – доскоро тя се е използвала и във всекидневния ни живот. Примерно, ако сте финансово затруднени, бихте могли да отидете в някоя заложна къща с някоя ваша скъпоценност, например часовник, и да го оставите там. Човекът от заложната къща ще пази часовника определено време, след което вие можете да си го откупите, защото, ако не го откупите, той може да го продаде на когото поиска. Купуването обратно се нарича ‘изкупуване’, а цената, която се плаща, се нарича изкупна цена.

Изкупление – освобождаване на роби

В библейските времена изкуплението е било използвано много и често пъти се е свързвало с роби. Можело е да бъдеш роб по различни причини в онези дни. Може да загубиш битка, вследствие на което да станеш роб на врага. Друга причина, поради която хора са изпадали в робство, е била безпаричието – хора са продавали себе си, а понякога и цялото си семейство в робство, за да не умрат от глад. Но след като си станал роб, това означава ли, че ще си такъв цял живот? По принцип е съществувал вариантът да спестяваш от малката си заплата, за да откупиш свободата си след много време, но също така е съществувал вариантът някой да плати тази цена за теб – да те ‘изкупи’. Законът е позволявал на човек,

който е имал средства и желание, може би някой богат роднина, да те откупи от собственика ти. Това се е извършвало, като човекът с парите отивал до местния езически храм и заплащал изкупната цена, плюс малък ‘дял’ за свещениците на храма. Храмът ще плати на твоя собственик и ти ще станеш собственост на бога на храма. Този сложен процес се е извършвал, за да останеш роб като статут, но да бъдеш роб на някой езически ‘бог’, всъщност е означавало, че си свободен и можеш да правиш каквото си пожелаеш.

Изкупление в Стария завет

В Библията под изкупление винаги се е разбирало да бъдеш освободен срещу някакво заплащане. Това плащане се нарича ‘откуп’, което ще рече, че плащането на откупа осигурява свободата. В Стария завет всички военнопленници са могли да бъдат изкупени; в други случаи, когато човешкият живот е залог (например, ако волът на някого е убил човек), е имало ‘вратичка’, която е позволявала да се изплати кръвнина, вместо да се изпълни смъртната присъда (Изм. 21:28). Друго понятие от Стрия завет е длъжността ‘сродник’. Сродникът (някой роднина) е имал задължението да изкупи семейни вещи или роднини. В някои случаи това е значело да се ожени за вдовицата на загинал роднина (Рут 3:13), да откупи от робство някой от семейството (Лев. 25:48) или да откупи земя, която е била продадена по време на финансов недостиг (Лев. 25 : 26). Във всички тези случаи изкуплението си има цена, обикновено парична стойност. Но в Стария завет на много места пише

Духовно Слово

как Бог – Йехова, изкупува Израел от египетското им робство (Исх. 6:6; 15:13; Пс. 106:10), а после и от Вавилонския плен (Ис. 43:1; 48:20; Йер. 31:11; Мих. 4:10). Поради използването на думата ‘изкупление’ в тези случаи, някои хора смятат, че когато тя се отнася за Бога, нейното значение е просто ‘освобождаване’ и губи смисъла на разплащане – защото, ако се замислим, на кого ще плати Бог, когато Си изкупува собствения народ? Ако четем внимателно тези места обаче, разбираме, че това изкупление от страна на Йехова не е без усилие (забележете ‘протегнатата десница’ в Исх. 6:6). И ако това усилие се счита като ‘цена’, то тогава това, което Бог Йехова прави, е за Негова сметка.

Изкупление в Новия завет

Новозаветните автори прилагат образа на изкуплението върху християнина. Като грешници ние сме роби на греха и на Сатана и се нуждаем от някого да ни изкупи. Но каква може да е изкупната цена? Господ Исус отговаря на този въпрос със своите думи „също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Мат. 20:28). На друго място пък четем, че именно Господ Исус ни е избавил за вечността със собствената Си кръв (Евр. 9:12). Всичко това се случи на кръста, когато Господ Исус даде живота си като изкупна цена, за да ни изкупи от робството на греха. Ние, точно както и римският роб, сме откупени и нашият живот е станал собственост на Исуса Христа – ние сме станали служители (или буквално ‘роби’) на Исуса Христа (Кол. 4:12).

Ние никога нямаше да можем сами да си откупим свободата; нищо от това, което правим, не може да ни освободи от силата на Сатаната – единственото изкупление за нас е със скъпоценната кръв на Христос, като на Агнец – ‘без недостатък и пречист’ (1 Петр. 1:19). Но ако Исусовият живот е бил откупната цена, тогава на кого е била платена тя? Тук трябва да внимаваме да не се основаваме изцяло на човешкото ни разбиране за откуп. Въпреки че сме били роби на греха и на Сатана, ‘изкупната цена’ не е била платена нито на ‘греха’, нито на Сатана. Те нямат силата да изискват такава цена,

а и не на Сатана святостта му е била засегната чрез греха и не той е изисквал да има наказание за това. Точно обратното, наказанието за греха беше изкупено от Христа и прието от Отца. Това обаче не е същото, все едно да кажем, че животът на Христа е бил даден на Отца като откуп, тъй като не Той ни е държал в плен, а Сатана и собствените ни грехове. Ние трябва просто да се радваме в мира, който получаваме, на факта, че цената е платена и ние сме изкупени.

Изкупление в моя живот

В глава 6 на Римляните апостол Павел казва, че ние вече не сме роби на греха, защото Христос е умрял за нашите прегрешения. Така и ние, ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него, знаейки, че Христос, като биде възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт над Него. „Така и вие смятайте себе си за мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус“ (Рим. 6 : 11). Това значи, че оковите на греха са строшени и въпреки че все още се борим с греха, ние знаем, че никога няма да понесем наказанието за греха, защото законът на животворящия Дух ни е освободил от закона на греха и смъртта. На друго място апостол Павел казва, че сме „били купени с цена; затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божии“ (1 Кор. 6:20). Затова трябва да осъзнаем истината на изкуплението и да живеем по такъв начин, че да прославим новия ни Господар. Но ние не трябва да смятаме, че заменяме един живот на робство за друг. Апостол Павел бърза да ни припомни, че Христос ни е освободил, за да бъдем свободни (Гал. 5:1). Новият живот, за който Господ Исус ни е откупил, е живот, в който ние сме истински свободни да живеем за Негова прослава.

Ние трябва да изпитваме дълбоко (и все по-дълбочаващо се) чувство на благодарност. Представете си радостта на римския роб, който е бил освободен, както и неговата любов към изкупителя му. Така и нашите сърца, чрез благодарност и служение, трябва да се радват на изкуплението ни.

Статията се публикува с позволението на Precious Seed.

Спукани амвони (2)

За една или две причини...

(Алегория, за днешни дни)

Заспах и сънувах за втори път. Ето че пак се намирам в онази голяма зала със спуканите амвони и човекът, който ме придружаваше в съня ми и ми разказваше за причините, поради които са спукани амвоните, пак дойде при мене, хвана ме за ръка и ме отведе при една друга група напукани

амвони, едни по-малко, други повече.

Ето на тия няколко амвона са проповядвали проповедници, които са гледали да угаждат на своите слушатели, т.е. говорили са според сърбежа на ушите им. Тъй като слушателите им са били от различни съсловия – прости, учени,

богати, сиромаси, те са се стараели да поставят „възглавници под всеки лакът“. Благочестието на тия проповедници се състояло в изкуството да бъдат одобрени от всички и това, което говорили, да е угодно на всички. Пред явните грехове на едни те мижали, на други недостатъците мажели, на трети злото гладили, а своето положение затвърждавали. Златното правило на тяхната мъдрост било: „Вълкът

да е сит и агнето да си остане цяло“.

„Ела по-насам и виж тази редица от напукани амвони“, провикна се към мен моят придружител. „Това са амвоните на светолубивите и сребролюбиви проповедници, които ревниво са пазили своята титла „пастир“ и се трудили да си направят състояние – да си турят някъде „бели парици за черни дни“.

– Как? Нима може един проповедник да мисли за черни дни?

– Зависи от неговата вяра и какво упование има в Бога. Страхът

за утрешния ден е един звяр, който може да подплашив всеки разумен човек. Тук е нужна пълна увереност и чистосърдечно упование в Божиите обещания и тогава човек няма да има страх от черни дни. А тези приятели предпочитали да

си осигурят земното и тогава да се простират към небесните неща; да си гарантират видимото и после да ловят невидимото, да вържат питомното и тогава да хвърлят примката на врата на дивото, както се изразяват те.

За тях било съвсем естествено, като тръгват на път, да си преброят парите, за да видят дали ще им стигнат за връщане; като ги канят някъде за пастири, да се спазарят първом какво ще им се плаща. А когато успеят да се настанят на доходно място, тогава почват с вълците да вият, с кучетата да лаят, докато амвонът се пропука, както виждаш.

„Ела“, рече човекът, който ми даваше тълкование за причините за спукването на толкова много амвони. „Ела да ти покажа спуканите амвони на тия, дето на думи са едни, а на дело – други. По тази причина те използват проповедите на други, защото от себе си нищо не могат да кажат, или както се казва в книжовния свят – те плагиатстват“.

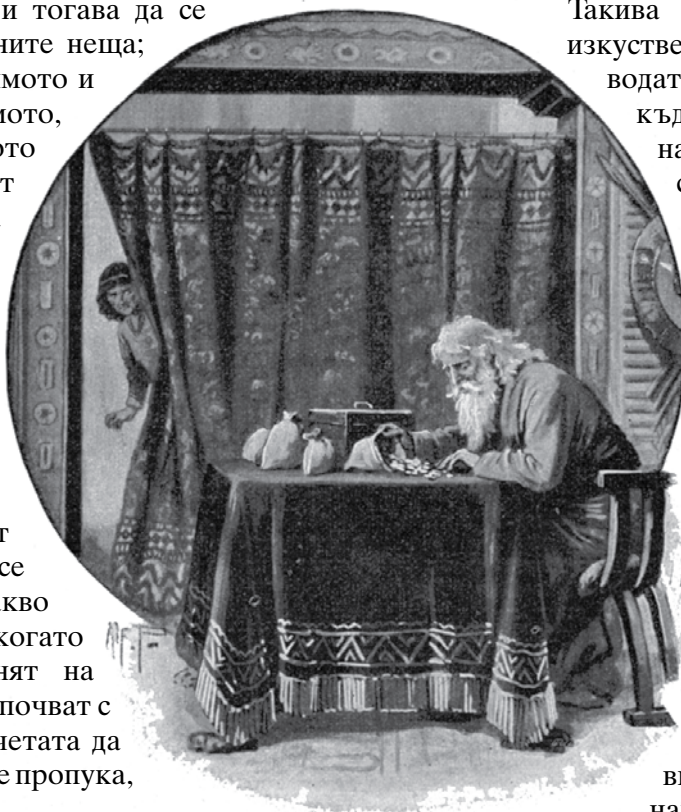
Напукването на тия амвони трудно се забелязваше, защото боята, с която бяха боядисани, имаше един особен цвят, който прикриваше пукнатините.

„Виждаш ли“, рече ми човекът, „тази боя е съставена от три елемента, които се наричат: обичайно, позволено и допустимо. Самата боя е изработена от най-изкусни майстори, затова е обичайно, позволено и допустимо слаби във вярата човеци да си боядисват амвоните с нея“.

– Но щом е обичайно, позволено и допустимо, защо са се спукали амвоните на тия проповедници?

– Първо, защото тия проповедници са крали чуждо имане и са получили почести от чужд труд и чужди дарби.

Второ, правила са така, че човеците да възлагат на тях напразни надежди. Защото тоя род проповедници не могат да живеят живота според учението, което проповядват. Такива бяха книжниците и фарисеите във времето на Господа Исуса Христа.

Такива проповедници са като изкуствените кладенци, в които водата не извира изпод почвата, където са изкопани, ами се налива чрез изкуствени съоръжения, и се получава така, че когато човек иска да си вземе вода от тях, тогава се оказват празни; и трето, ако те биха искали да напреднат, трябва да имат лично свидетелство в познаването на благодатта Исус-Христова и бавно, с постоянство да градят този животнапознаване на Спасителя.

Аз се взрях поотблизо в тия амвони и видях колко много бяха напукани, дотолкова, че

нямаше здраво място да забиеш един гвоздеи в тях и той да се задържи.

– Виждам, че ти се учудваш повече на тия амвони, отколкото на другите, които видя? – попита ме моят придружител.

– Да, учудвам се как така проповедниците, които говорят от тях, не са виждали пукнатините?

– Много просто, те приличат на онези амбициозни деца, които обичат да обуват обувките на големите и да обличат техните дрехи и така излизат на улицата, мислейки, че изглеждат като тях, или на ония крадци, които мислят, че като се облекат в откраднатите дрехи, никой минувач няма да познае дрехите на своя приятел. Не знаеш ли, че всеки порок или неправда има това свойство – да заслепява ума и очите на ония, които са обладани от него.

В залата имаше още много други напукани амвони, които още не бяхме видели, но вън като че ли се разрази буря. Силна светкавица проряза небесния свод и освети цялата зала. Изведнъж тя запали всички амвони и те започнаха да горят със силен пукот. Аз се уплаших и се заоглеждах къде е изходът, но чух гръмотевичен глас, който казваше: „Дойде време за Божия съд. Работата на всеки ще се опита с огън. На този, на когото работата устои, ще се даде награда“. И аз се събудих.

Навин

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

1150 години

Каква уникална книга е Библията! Това е забележителна колекция от шестдесет и шест отделни книги, обвързани в една безценна книга – Библията. Сред тази колекция има исторически и пророчески книги, поезия. Има четири книги,

които разказват изумителната история за живота и служението на Исуса, както и двадесет и едно писма, написани до определени хора и християнски събрания. Около четиридесет различни автори са участвали в написването ѝ и въпреки че първата и последната книга са писани от човеци, отдалечени във времето с хилядолетия, няма нито една грешка, няма противоречия, няма никакви несъответствия. Библията е едно цяло, чието написване е Боговдъхновено и говори за Бога и Неговия Син, за Божиата нетърпимост към греха и за изкуплението, което дава възможност на човека да се примири с Бога. И какво разнообразие от различни човеци използва Бог, за да напишат Неговото Слово: богати и бедни, държавници и говедари, овчари и рибари. Имало е царе, пророци и поети. Един от тях е бил лекар, а друг – бирник. Те са писали в различна обстановка: в дворци и затвори, на планини и ливади, в пустини и усамотени места; у дома и в изгнание. Те са писали в Юдея, в Галилея, в Рим, в Коринт, в Ефес и на о. Патмос.

Без съмнение Библията е забележителна книга, която всеки трябва да прочете. Но за много от нас четенето би било проблем, тъй като Библията в началото е писана на иврит, гръцки и арамейски. Тези езици са непознати на много хора и Библията би била недостъпна за тях. Колко трябва да сме горди ние, българите, но и колко задължени към онези, които през годините са прекарвали дълги часове на усърдно проучване, за да направят възможен превода на Свещените книги в писмена форма, достъпна за нас, а и не само за нас, но и за всички славянски народи.

Преди около 1150 г. двамата солунски братя Кирил и Методий правят превод на Свещените книги на старобългарски книжовен език. След смъртта на Кирил през 869 г. Методий продължава превода на цялата Библия и го завършва през 885 г.

„През следващите десетилетия и векове старобългарският книжовен език с неговата кирилица намира приложение и в други славянски православни страни поради близостта на славянските езици. Кирилицата се превръща в основа за създаването на староруски и старосръбски книжовен език. Най-старите руски ръкописи – Остромировото евангелие и Изборникът на Светослав, създадени през втората половина на XI в., са преписи на старобългарски кирилски оригинали. Едно столетие по-късно подобни ръкописи се правят в Сърбия и Босна.

От XIV в. в продължение на близо пет века кирилицата е богослужебно и канцеларско писмо за църквата и администрацията във Влашко и Молдова. След 1917 г. по свои вътрешнополитически съображения Москва я налага като основа за азбука на многобройните неславянски народности, нямащи своя писменост – абхазци, башкири, ескимоси, киргизи, коми, узбеки, татари, чеченци, чувашии др. За известно време кирилицата е въведена и в Монголия. Тази универсалност на старобългарската писменост, използвана повече от 11 века, говори за гениалността на нейните създатели и последователи, подпомогнати прозорливо от княз Борис и неговия син – цар Симеон“ („Славянската писменост и българите при управлението на княз Борис I“, Изд. „Просвета“).

Колко важно е познаването на Библията, която разкрива светия характер на Бога, разказвайки ни за Неговата голяма любов към нас, хората, но в същото време и за Божието отвращение от греха. Той е Бог на любовта, но и Бог на светлината, Който не може да толерира греха. Как може тогава такъв Бог да допусне човека на небето, когато Той мрази греха му? Това изглежда непреодолим проблем, но сам Бог промисли начин и „свещените писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса“ (2 Тим. 3:15). Апостол Павел обяснява: „А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението“ (Гал. 4:4, 5). Друг апостол пише: „В това се яви Божиата любов към нас, че Бог изпрати на света Своя единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта, не че ние сме възлюбili Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умиловител за греховете ни“ (1 Йоан 4:9, 10).

За да може човекът да живее вечно, Бог трябваше да изпрати Своя възлюбен Син, Който даде живота Си доброволно. Той, безгрешният, страда и умира за греховете ни на Голгота. Как? Защо? Библията ни дава отговор, че Исус стана заместител, върху Когото падна Божието наказание заради нашите грехове. Този, който Му се довери като Спасител и Го изповяда като Господ, може само да каже: „Той умря за мен“ или по думите на още един апостол: „Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото“ (1 Петр. 2:24).

Драги читателю, вземи Библията и прочети за Пътя, Истината и Живота. Предай сърцето си на Господа, Който може да го очисти, да ти даде прошка и увереност за вечен живот в Исуса Христа и жилище на небето, когато този живот на земята свърши.